

Arrest

nr. 218 346 van 15 maart 2019
in de zaak RvV X

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VANTHIEGHEM
Hulstboomstraat 30
9000 GENT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 14 maart 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 maart 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTHIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* Mr. E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, verblijft –zo zegt het verzoekschrift – “al enige tijd in het Rijk”.

Op 7 maart 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

Naam: (...)

Voornaam: (...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Kosice

Nationaliteit: Onbepaald

Die verklaart te heten: (...), geboren te (...) op (...), onderdaan van Slovakije wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Op 14/01/2019 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 7 maanden gevangenis door de rechtbank van Gent voor gewone diefstal, als mededader.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds oktobere 2018 in België te verblijven (zie vragenlijst hoorplicht ingevuld op 20/02/2019).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Op 14/01/2019 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 7 maanden gevangenis door de rechtbank van Gent voor gewone diefstal, als mededader.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

De betrokkene heeft verklaard in zijn vragenlijst hoorplicht ingevuld op 20/02/2019 dat zijn vrouw en kinderen in België verblijven. Ze hebben hier recht op verblijf. De kinderen dragen de naam van hun vader niet. Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België.

Betrokkene beweert een duurzame relatie met iemand die verblijfrecht in België heeft te hebben, terwijl hij gedurende zijn verblijf in het Rijk nooit een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem/haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. De schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Bovendien het feit dat de partner en kinderen van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene

inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

De betrokkene heeft geen vrees in het kader van het artikel 3 van het EVRM vermeld.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Op 14/01/2019 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 7 maanden gevangenis door de rechtbank van Gent voor gewone diefstal, als mededader.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

De betrokkene heeft geen vrees in het kader van het artikel 3 van het EVRM vermeld.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds oktobere 2018 in België te verblijven (zie vragenlijst hoorplicht ingevuld op 20/02/2019).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds oktobere 2018 in België te verblijven (zie vragenlijst hoorplicht ingevuld op 20/02/2019).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden. In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, V. Gernay, attaché, De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, de directeur van de gevangenis van Tongeren en de verantwoordelijke van het gesloten centrum om betrokkene vanaf 08/03/2019 op te sluiten en hem onmiddellijk over te brengen naar het gesloten centrum“

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging

van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering gericht tegen de verwijderingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Tevens wordt opgemerkt dat de vordering werd ingediend binnen de tien dagen na kennisgeving van de verwijderingsmaatregel waartegen ze is gericht. In de nota met opmerkingen houdt de verwerende partij voor dat het te dezen een tweede verwijderingsmaatregel betreft. Zij stelt: *“indien de vorige verwijderingsmaatregel ter kennis werd gebracht, is de vordering laattijdig.”* Ter terechtzitting erkent de verwerende partij dat dit niet kan worden afgeleid uit de beschikbare gegevens.

De Raad gaat er dan ook van uit dat het *in casu* een eerste verwijderingsmaatregel betreft. Deze is bijgevolg tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk *ratione temporis*.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. In een enig middel voert verzoeker het volgende aan:

“Schending artikel 7 eerste lid 3° Vw en artikel 44 ter Vw en 44 quater Vw en art 45 Vw in samenhang met artikel 8 EVRM en artikel 7 handvest van de grondrechten van de Europese Unie in samenhang met artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering der bestuurshandelingen en het beginsel van behoorlijk bestuur in het specifieke geval het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 45 VWEU.

1. Schending artikel 44 ter en art 44 quater Vw in samenhang met art 2 en 3 wet 29 juli 91

Verzoeker stelt vast dat de bestreden beslissing geen termijn vermeldt binnen welke hij het grondgebied met verlaten.

Artikel 44 ter Vw is echter heel duidelijk: Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan 1 maand te rekenen vanaf de kennisgeving.

Artikel 44 quater Vw stelt: Zolang de in art 44 ter bedoelde termijn loopt, mag de burger van de Unie of zijn familielid niet gedonwgen worden verwijderd. Om elk risico op onderduiken tijdens de in art 44 ter bedoelde termijn te vermijden, kan de burger van de Unie of zijn familielid worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen. De koning is gemachtigd deze maatregelen te bepalen bij een besluit vastgelegd na verleg in de Ministerraad.

Artikel 2 en 3 stellen dat iedere beslissing in rechte gemotiveerd dient te worden en dat deze motivering afdoende dient te zijn.

Toepassing op huidige beslissing:

Verzoeker heeft het bevel gelezen en nogmaals gelezen. De bestreden beslissing verwijst zelfs niet naar artikel 44 ter Vw doch past dit artikel niet toe.

Nergens in de bestreden beslissing staat de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Het getal 0 staat nergens vermeld in de bestreden beslissing.

Verwerende partij begaat aldus een fout door geen termijn te vermelden. Bovendien mag deze termijn in geen geval korter zijn dan een maand.

Verwerende partij past zelf het toepasselijk wetsartikel 44ter niet toe. Mocht verwerende partij toepassing gemaakt hebben van artikel 44 ter dan mag de termijn niet korter zijn dan 1 maand.

Verzoeker toont aldus een ernstig gebrek aan in de formele motiveringsplicht waarbij zij een toepasselijke rechtsregel niet aanduidt doch deze gewoon niet toepast.

Het middel is gegrond wegens schending van artikel 44 ter, 44 quater in samenhang met artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

2 Schending artikel 45 VWEU, artikel 7, eerste lid 3°, het beginsel van behoorlijk bestuur in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 8 EVRM

Artikel 45 VWEU stelt:

1. Het verkeer van werknemers binnen de Unie is vrij.

2. Dit houdt de afschaffing in van elke discriminatie op grond van de nationaliteit tussen de werknemers der lidstaten, wat betreft de werkgelegenheid, de beloning en de overige arbeidsvoorwaarden.

3. Het houdt behoudens de uit hoofde van openbare orde, openbare veiligheid en volksgezondheid gerechtvaardigde beperkingen het recht in om,

a) in te gaan op een feitelijk aanbod tot tewerkstelling;

b) zich te dien einde vrij te verplaatsen binnen het grondgebied der lidstaten;

c) in een der lidstaten te verblijven teneinde daar een beroep uit te oefenen overeenkomstig de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen welke voor de tewerkstelling van nationale werknemers gelden;

d) op het grondgebied van een lidstaat verblijf te houden, na er een betrekking te hebben vervuld, overeenkomstig de voorwaarden die zullen worden opgenomen in door de Commissie vast te stellen verordeningen. 4. De bepalingen van dit artikel zijn niet van toepassing op de betrekkingen in overheidsdienst

Verzoeker is van oordeel dat hij zich onmiddellijk kan beroepen op deze verdragsbepaling. Er is immers een discretie mogelijk en de bepaling is zo klaar als een klont suiker.

Het zorgvuldigheidsbeginsel heeft tot doel dat de RVV kan nagaan of de overheid bij de beoordeling van de beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wil zeggen dat bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording vAN de beslissing in aanmerking genomen kunnen worden.

Verzoeker zal in onderstaand betoog aantonen dat deze 4 zaken in de bestreden beslissing geschonden zijn.

c) Artikel 8 EVRM artikel 7 eerste lid Vw en het redelijkheidsbeginsel

Verwerende partij stelt dat er geen sprake kan zijn van toepassing van artikel 8 EVRM omdat de kinderen zijn naam niet dragen. Di is niet correct. Verzoeker verwijst naart stuk 2. Het betreft een kopie van de Slowaakse geboorteakte van zijn oudste dochter M.G. met geboren op 21 feb 2011 met als 'otec' = vader M.G. op 13 juli 1992.

Oko de twee andere kinderen zijn zijn kinderen doch deze staan niet op zijn naam omdat hij niet gehuwd is met S.H. Doch minstens is er wel 1 kind van hem die een verblijfsrecht heeft tin het Rijk.

Verzoeker en S.H. werden door iedereen gezien als man en vrouw. En verzoeker wordt door iedereen gezien als vader van de drie kinderen.

Er is dus wel een onredelijke inmenging in het privé-leven van verzoeker en zijn vrouw en kind. Verwerende partij kan niet S.H. en het kind M.G. verplichten het grondgebied te verlaten Ze hebben een verblijfsrecht.

Wil dit dan zeggen dat verwerende partij zomaar een bevel om het grondgebied kan opleggen om hem te verplichten te scheiden van zijn vrouw en minderjarig kind M.G.?

Van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM is er aldus wel degelijk sprake. V

Uit het administratief dossier van Mevrouw S.H. eveneens vreemdeling onder de jurisdictie van verwerende partij zal blijken dat minstens M.G. zijn dochter is.

Artikel 8 EVRM is een begrip dat ruim dit geïnterpreteerd te worden en een familieleven staat vast.

Vanwaar verwerende partij het haalt om te stellen dat er geen toepassing gemaakt kan worden van artikel 8 EVRM is voor verzoeker een raadsel.

Verwerende partij verwijst naar de vragenlijst. Verwerende partij stelt dat de kinderen de naam van hun vader niet dragen. Dit is totaal onterecht gezien stuk 2.

Verwerende partij heeft zich helemaal niet bekommerd, zelf geen onderzoek gedaan, of de drie kinderen zijn kinderen zijn of niet. Verzoeker herhaalt en uit het dossier van S.G. zal en moet blijken dat minstens dochter M.G. zijn dochter is. Indien verwerende partij een dergelijke toch drastische beslissing neemt, mag er toch verwacht worden dat zij inderdaad het dossier van zijn 'vrouw', 'bijzit', of 'concubine' er bij neemt, nu verzoeker zelfs verklaart heeft in de vragenlijst dat zijn 'vrouw in kinderen in België verblijven.

Verwerende partij schrijft een halve bladzijde vol dat verzoeker op 14 jan 2019 een veroordeling heeft opgelopen van 7 maanden gevangenis.

Impliceert het zorgvuldigheidsbeginsel niet dat verwerende partij in plaats van enkel te verwijzen naar de veroordeling ook een onderzoek doet naar zijn vrouw en kinderen. Mocht zij dit gedaan hebben, zou verwerende partij vastgesteld hebben dat hij minstens 1 dochter heeft die wel zijn naam draagt.

Verzoeker maakt een schending van artikel 8 EVRM wel delijk aannemelijk.

Gezien verzoeker zich kan beroepen op een meer voordelige bepaling vervat in internationaal verdrag vindt artikel 7, eerste lid 3° Vw geen toepassing en kan er derhalve geen bevel om het grondgebied te verlaten worden afgegeven aan verzoeker.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is totaal onredelijk en is ingegeven doordat verwerende partij zich niet heeft bekommerd met alle en de specifieke omstandigheden eigen aan huidige casu.

Het middel is gegrond

3. artikel 43 par. 1 2° en par. 2

Het is correct dat de minister aan een burger op grond van artikel 43 een bevel kan geven omwille van redenen van openbare orde. Doch par 2 voegt daar onmiddellijk aan toe dat hij rekening dient te houden met de gezins toestand en de culturele integratie.

Verzoeker heeft in het bovenstaande er al op gewezen dat de minister weinig concrete informatie aangeeft om par. 2 van artikel 43 toe te passen. Verwerende partij probeert wel maar vervalt in algemene beschouwingen.

Zoals hierboven gezegd houdt in zijn motieven geen rekening met het feit dat minstens 1 dochter een verblijfsrecht heeft in het Rijk.

De motieven die verwerende partij aanreikt zijn aldus niet dienstig.

Een schending van artikel 43 par. 2 Vw wordt aangetoond.

4. artikel 45 in samenhang met artikel 43 par. 1 2°

Artikel 45 Vw in par 2 geeft uitleg hoe het begrip openbare orde dient te worden begrepen zoals neergeschreven in artikel 43 par. 1 2°.

Het is duidelijk dat de beslissing genomen is op basis 43 par. 2° Vw. Het is duidelijk dat en de wet stelt het in het meervoud: strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen. Verzoeker heeft slechts 1 veroordeling opgelopen.

Doch het oplopen van 1 strafrechtelijke veroordeling is aldus onvoldoende om een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Verwerende partij dient aan te tonen dat het bedrag van verzoeker 'werkelijk', 'actueel' en 'voldoende ernstige bedreiging' voor een 'fundamenteel' belang van de samenleving.

4 belangrijke woorden ontwaard verzoeker die allebei aanwezig dienen te zijn indien verwerende partij zijn bevel wenst te baseren op grond van artikel 43 par.1 2° Vw.

Verzoeker heeft de motieven gelezen doch nergens uit deze motieven kan verzoeker ontwarren dat verzoeker nu op heden een gevaar zou zijn en dan nog een gevaar die fundamenteel moet zijn dit wil zeggen tegen 's lands democratische instellingen.

Het motief Op 14 januari 2019 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 7 maanden gevangenis door de rechtbank van Gent voor gewone diefstal, als mededader. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht word de openbare orde te kunnen schaden geen motief die de beslissing kan schragen.

Het motief is niet bewezen. Dit is een blote bewering van de verwerende partij. Verwerende partij toont niet aan dat verzoeker nu, na 5 maanden gevangenis, nog steeds een gevaar zou zijn. Evenmin een gevaar voor een fundamenteel belang.

Verwerende partij moet wel eens het vonnis lezen van 14 januari 2019. Verzoeker heeft een lagere straf gekregen dan zijn kompanen J.J. en R.K. Dit heeft zijn redenen.

Het motief is derhalve niet bewezen in zijn feitelijk bestaan waardoor de beslissing geschraagd is op een ondeugdelijk motief.

Artikel 45 is duidelijk:

- *1 strafrechtelijke veroordeling is onvoldoende*
- *nergens blijkt uit de beslissing dat hij nu nog een gevaar zou betekenen voor de rust van de landgenoten in het Rijk.*

Het middel is gegrond.

5. Besluit

- *Verzoeker heeft aangetoond dat artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 23 BUPO wel van toepassing is.*
  - *Hierdoor vindt artikel 7 eerste lid 3° geen toepassing omdat artikel 7 stelt 'onverminderd'.*
  - *Verzoeker toont aan dat het motief dat verzoeker een actueel, werkelijk en voldoende bedreiging zou zijn niet deugdelijk is. Het is immers niet bewezen dat hij, na 5 maanden gegevens nog een bedreiging zou zijn. Derhalve kan dit motief niet in rechte gebruikt worden.*
  - *Strafrechtelijke veroordelingen (in het meervoud) zijn niet voldoende volgens artikel 45 par. 2. Verzoeker heeft slechts 1 veroordeling.*
  - *Verder wordt er slechts heel karig gemotiveerd in verband met de gezinssituatie van verzoeker zoals artikel 43 par. 2 vereist. Dit impliceert een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. De vragenlijst zegt weinig of niks. Dit komt omdat verzoeker niet echt een mondig persoon is.*
  - *Verzoeker heeft aangetoond dat er een termijn van vertrek werd mee gedeeld zoals vereist is conform artikel 44 ter. Deze termijn kan 0 dagen betreffen doch het getal 0 staat nergens in de beslissing.*
  - *Verzoeker heeft tevens aangetoond dat het bevel om het grondgebied te verlaten van een EU onderdaan strijdig is met artikel 45 VWEU.*
- Het middel is gegrond.”*

2.2.2. De Raad merkt vooreerst op dat het betoog van verzoeker inhoudt dat hij de Slowaakse nationaliteit heeft en bijgevolg een burger van de Unie is. Hoewel de bestreden beslissing vermeldt dat de nationaliteit onbepaald is, bevat het administratief dossier een kopie van verzoekers (beschadigde) Slowaakse identiteitskaart. Verzoekers Slowaakse identiteit wordt verder bevestigd in de nota met opmerkingen van de verwerende partij, waarin wordt medegedeeld dat de Slowaakse ambassade een laissez-passer heeft afgeleverd. Ter terechtzitting bevestigt de verwerende partij nogmaals dat de Slowaakse nationaliteit van verzoeker niet wordt betwist.

Op verzoeker zijn dan ook de bepalingen van Titel II, Hoofdstuk II van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de vreemdelingenwet), van toepassing.

2.2.3. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing geen termijn vermeldt om het grondgebied te verlaten, terwijl dit voorzien is in artikel 44ter van de vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat dit een schending inhoudt van de formele motiveringsplicht en van artikel 44ter van de vreemdelingenwet.

Verzoekers lezing moet evenwel genuanceerd. Het bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt “de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten” en motiveert verderop waarom “geen” termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Het woord “geen” is een ontkenkend onbepaald lidwoord en houdt dus in dat er aan verzoeker niet één dag voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wordt wel degelijk een termijn voor vrijwillig vertrek vastgelegd, deze bedraagt in casu, zoals verzoeker zelf suggereert, nul dagen. Dat het woord “nul” niet wordt aangewend, doet hier geen afbreuk aan.

Artikel 44ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing.

De in het eerste lid bedoelde termijn kan door de minister of zijn gemachtigde worden verlengd wanneer:

1° de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen deze termijn, of

2° de omstandigheden die specifiek zijn voor de situatie van de betrokkene dit rechtvaardigen.

De aanvraag voor een verlenging van de termijn om het grondgebied van het Rijk te verlaten moet door de burger van de Unie of zijn familielid worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde.”

Als Unieburger valt verzoeker onder de toepassing van artikel 44ter van de vreemdelingenwet. De termijn om het grondgebied te verlaten mag aldus niet korter zijn dan een maand, behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen. De bestreden beslissing bevat geen enkele verwijzing naar een dergelijke dringende situatie. In tegendeel, wordt verwezen naar artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, een bepaling die van toepassing is op derdelanders.

Verzoeker maakt aldus een schending van artikel 44ter van de vreemdelingenwet aannemelijk, evenals een schending van de motiveringsplicht. Alleen al om die reden is het middel ernstig.

2.2.4. Waar verzoeker vervolgens de schending aanvoert van het recht op vrij verkeer van werknemers zoals bepaald in artikel 45 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (VWEU), merkt de Raad op dat verzoeker nergens aantoont dat hij een verblijfsrecht heeft als werknemer. Als Unieburger heeft verzoeker daarentegen het recht om zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven, zoals bepaald in artikel 20.2(a) VWEU. De modaliteiten waarbinnen dit recht kan worden uitgeoefend worden bepaald in Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (verder: de Burgerschapsrichtlijn). De bepalingen van Titel II, Hoofdstuk II, van de vreemdelingenwet vormen de omzetting in het Belgische recht van deze richtlijn.

Artikel 41, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de burger van de Unie op voorlegging van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort, of indien hij op een andere wijze kan laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet

Als de burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan in de gelegenheid om binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op een andere wijze te laten vaststellen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.”

Hoger werd reeds vastgesteld dat verzoekers burgerschap van de Unie niet wordt betwist. Verzoeker heeft zijn Slowaakse nationaliteit aangetoond aan de hand van zijn beschadigde identiteitskaart en de verwerende partij heeft zelfs contact opgenomen met de Slowaakse ambassade om een laissez-passer te bekomen. Er blijkt niet dat de verwerende partij verzoeker in de gelegenheid heeft gesteld om terug geldige documenten te verkrijgen. De verwerende partij kon dan ook niet zonder schending van artikel 41, §1, van de vreemdelingenwet – dat de omzetting vormt van artikel 5.4 van de Burgerschapsrichtlijn – vaststellen dat verzoeker niet in het bezit is van de bij artikel 2 vereiste documenten overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Waar de bestreden beslissing ook gesteund is op artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet, het geacht worden de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, merkt de Raad op dat de beëindiging van een verblijfsrecht van minder dan drie maanden voor Unieburgers geregisseerd wordt door artikel 43 van de vreemdelingenwet.

Artikel 43 bepaalt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 45 van de vreemdelingenwet bepaalt verder:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De beslissingen bedoeld in de artikelen 43 en 44bis moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn.

Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, mededeling vragen van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

§ 3. Alleen ziekten vermeld in de bijlage bij deze wet kunnen de maatregelen van de artikelen 43 en 44bis rechtvaardigen.

Het optreden van een van deze ziekten later dan drie maanden na de aankomst van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk stelt de minister of zijn gemachtigde niet in staat aan het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid een einde te maken overeenkomstig artikel 44bis.

Binnen drie maanden na hun aankomst op het grondgebied van het Rijk, en indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde de burger van de Unie of zijn familielid onderwerpen aan een kosteloos medisch onderzoek om te bevestigen dat hij niet lijdt aan een van de ziekten bedoeld in het eerste lid. Dit medisch onderzoek mag geen systematisch karakter dragen.

§ 4. Het verstrijken van de geldigheidsduur van de identiteitskaart of het paspoort waarmee de burger van de Unie of zijn familielid het grondgebied van het Rijk is binnengekomen, is geen voldoende reden om een einde te maken aan zijn verblijf.”

Verzoeker voert in het middel conform artikel 45, §1, tweede lid, terecht aan dat eerdere strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden zijn voor verwijderingsbeslissingen. De bestreden beslissing is er echter toe beperkt te verwijzen naar verzoekers veroordeling d.d. 14 januari 2019. Er werden daarbij geen verdere afwegingen gemaakt.

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing ook niet dat rekening werd gehouden met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. De bestreden beslissing beperkt zich op dit punt tot een summiere bespreking van artikel 3 en 8 van het EVRM.

Verzoeker maakt een schending van de artikelen 43 en 45 van de vreemdelingenwet aannemelijk.

2.2.6. In de nota met opmerkingen wordt niet betwist dat de bepalingen van Titel II, Hoofdstuk II van de vreemdelingenwet op verzoeker als Unieburger hadden moeten worden toegepast. Waar wordt aangevoerd dat de artikelen 44 en volgende geïnspireerd zijn op de Terugkeerrichtlijn en dat het

Unierecht zich daar niet tegen verzet, staat dit betoog de vaststelling niet in de weg dat verzoeker de bepalingen in de vreemdelingenwet die betrekking hebben op Unieburgers, ten onrechte niet heeft toegepast. De vraag of daarbij ook nog verwezen mocht worden naar artikel 7 en 74/14 van de vreemdelingenwet is daarbij niet relevant. Verzoeker werd door de verwerende partij immers uitsluitend behandeld als derdelander en de verwerende partij heeft op geen enkele manier rekening gehouden met zijn rechten als Unieburger.

2.2.7. Het middel is ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is voldaan.

2.3. De derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Gelet op het ernstig bevinden van een middel waarbij verzoekers rechten als Unieburger manifest werden miskend, hij ten gevolge hiervan van zijn vrijheid werd beroofd en dreigt gedwongen te worden gerepatriëerd, is evident voldaan aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Aan de derde cumulatieve voorwaarde is voldaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 maart 2019 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend negentien door:

Dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. VERHAERT